

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD.

No. 10.

Jan. 1. 1892.

A pedagogical literary and social Monthly.

50 Cents pr. annum.

Vol. I.

Uforfagt.

(Med *Herald's* Nytaars-hiljen. - Efter N. Stub)

Uforfagt, hvordan min Lykke
End i Verden blive maa,
Det er dog et Mesterstykke,
Som jeg daglig pønser paa.
Naar jeg kun i Raaden staar,
Uforfagt, ihvor det gaar.

Uforfagt, naar andre tvivler
Paa Guds Forjys Raade, glad
Jeg i Haabet altid hviler,
Uden Haab i Haab: Og hvad!
Naar jeg kun i Raaden staar,
Uforfagt, ihvor det gaar.

Uforfagt, naar andre plager
Med Bekymring deres Sind:
Naar jeg kun min Gud behager,
Gaar jeg roligt ud og ind.
Naar jeg kun i Raaden staar,
Uforfagt, ihvor det gaar.

Uforfagt, naar andre juffer
Under deres trange Naar,
Jeg paa Herrens Raade puffet,
Nesten sørger jeg ei for.
Naar jeg kun i Raaden staar,
Uforfagt, ihvor det gaar.

Uforfagt, naar andre strækkes,
Frygte for den onde Dag,
Bed Guds Raade jeg bedækkes,
Ham befaler jeg min Sag.
Naar jeg kun i Raaden staar,
Uforfagt, ihvor det gaar.

Uforfagt, naar andre gruer
For at dø, jeg gruer ei;
Jeg min Krone hifset skuer:
Skulde jeg da grue? Nei!
Naar jeg kun i Raaden staar,
Uforfagt, ihvor det gaar.

Øde Gud! lad mig din Raade
Altid have her! — Du maa
Øjerne for min Lykke raade,
Naar det vel mig hjft maa gaa.
Naar jeg kun i Raaden staar,
Uforfagt, ihvor det gaar.

ORATION

delivered at the

LAYING OF THE CORNER-STONE

of the

„Pacific Lutheran University”

at

Tacoma, Washington,

Oct. 4th, 1891.

*Psalm 111, 10: „The fear of the LORD
is the beginning of wisdom.”*

Beloved in Christ Jesus!

„O give thanks unto the Lord for He is good and His mercy endureth forever!” Surely this must needs be the utterance and hearty desire of all gathered together here today. Yes, God in the highest degree deserves our thanks, for He has not only according to His mercy and grace sent us ministers to proclaim unto us the eversaving truths of the Gospel of Jesus Christ, but by His mercy and grace we were also enabled to witness today the laying of the Corner-Stone of the „Pacific Lutheran University.” The day is not distant, we hope, when every young man, American, Scandinavian or German, shal have the opportunity to take up a course of studies which tend to aid him in becoming a good citizen and businessman. And he need not travel to some distant state to accomplish such a desire, for these studies will be taught him in this our „Pacific Lutheran University,” to which the Corner-Stone is being laid today. And, my dear Friends, we ought not, yea we dare not neglect to thank God also for this blessing which He has bestowed upon us.

Having thus briefly stated to you the object of this

The Lutheran University Herald.

our School and called your attention to the fact that we therefore owe great thanks to God, allow me on this occasion to make a few remarks based upon the words of our text which we find recorded in the III. Psalm in the 10th verse, where they read thus:

„The fear of the Lord is the beginning of wisdom.”

The author of the words of our text speaks in general, therefore to every man also to every one here. He furthermore speaks of „the Lord,” of Jehovah, of the allmighty God. And not only does he speak of Him in the words of our text, but the whole Psalm is an utterance of praise and glorification of the „holy and reverend name” of the Lord. Now this „Lord” is closely connected with every one of us, for He not only created the Heavens and the Earth, the Sun, Moon and innumerable Stars, but He has also created every one of us. My dear Friend, this Lord is your Lord, your Creator and your God, yea, he is through Jesus Christ, the Redeemer of the whole world, your heavenly Father, who protects you, who cares for you, who leads you and who has prepared for you a dwelling-place in a land that is fairer than day. Can you, who has transgressed the holy law of God and therefore deserved everlasting punishment, can you but love this your heavenly Father when you hear that He so intensely loved you that He spared not that which was most dear to Him, namely His only begotten Son, Jesus Christ? Out of this love toward our heavenly Father springs the „fear of the Lord” of which our text speaks. Like the child that loves its parents also fears them, fulfills their wishes, hearkens unto their words and would rather suffer abuse and ill-treatment from others than grieve its father or mother by evil-doing, so God, our kind and heavenly Father, would have us, His dear children, fear him, fulfill His commandments, hearken unto His words and wishes, and be aware of the fact that He is ever present with us. This child-like „fear of the Lord is the beginning of wisdom.” Oh, how important to every one is the simple and sublime truth contained in these few words. Would to God that all those desirous to attain wisdom would never forget that „the fear of the Lord is the beginning of wisdom!” The fear of the Lord is the „beginning,” the foundation, the basis of all true wisdom both divine and earthly; the fear of the Lord breedeth that wisdom that gives good counsel in joy and in sorrow, in grief and in happiness. Would you therefore, my dear Friend, attain true wisdom, would you be or become a true philosopher, learn above all things, to preserve everywhere and at all times a heart, that is possessed of a child-like fear and reverence before the holy face of the Lord, who is the Sun, that penetrates the innermost part of your heart, the ever-watchful Eye, that beholds you in your daily labors, follows you into your society, watches every step you take, yea that marks most accurately every word you utter! He who thus fears the Lord everywhere and at all times upon him will be bestowed

all good virtues, he will be just toward his neighbor, chaste in words and conscientious in his deeds and lastly he will attain true wisdom, for „The fear of the Lord is the beginning of wisdom!”

And how as to the future of him who fears the Lord? The Lord himself who through his servant David has spoken these words of truth adds regarding the future of him who fears the Lord: „His praise endureth forever.” Many deem themselves wise and learned men and relying on their wisdom and knowledge they make great efforts in criticising and denying the religious teachings of the Bible and blaspheme in outrageous manner the most holy God in heaven, but in vain, their apparent wisdom becomes foolishness and of such the holy writer says: „The wicked shall gnash with his teeth and melt away, the desire of the wicked shall perish.” Far different is the promise of the Lord given him who fears the Lord. While „the wicked melt away and the desire of the wicked shall perish” „the praise” of him who fears the Lord „endureth forever” and in the following Psalm we read: „Blessed is the man that feareth the Lord, that delighteth greatly in his commandments. His seed shall be mighty upon earth: the generation of the upright shall be blessed. Wealth and riches shall be in his house, and his righteousness endureth forever.” And surely, God is able to fulfill all he has promised, for it was He, who answered King Salomon’s prayer saying: „Behold I have done according to thy word: lo, I have given thee a wise and an understanding heart; so that there was none like thee before thee, neither after thee shall any arise like unto thee,” and when this God adds: „And I have also given thee that which thou hast not asked, both riches and honour: so that there shall not be any among the kings like unto thee all thy days” (1 Kings III. 12 — 13) we can rest assured that God is able not only to fulfill what He has promised, but that He is „able to do exceeding abundantly above all that we ask or think” (Eph. 3, 20.) Again, look at Joseph, who was ill-treated and finally sold by his cruel brethren to strange people into a strange land, this God-fearing youth afterward became the ruler over all Egypt. Yes, wisdom, prosperity and fame is sure to come unto him that fears the Lord, for „The fear of the Lord is the beginning of wisdom, his praise endureth forever!”

And now, why these remarks? Why was this text deemed very suitable to the occasion? Because it teaches us, how to attain true wisdom and the motto of this our School shall be: „The fear of the Lord is the beginning of wisdom.” — Can you but welcome such a school? Indeed not: for then you have the opportunity to give your son or daughter an education resting upon the only true foundation: the fear of the Lord. You can with a good conscience send your child to the „Pacific Lutheran University” for you can rest assured that by the help of God it shall receive a thorough education and at the same time learn to know more fully and love Him, who spared not His life in order to

reconcile to God the whole world, Jesus Christ, our Redeemer, who as the Apostle writes in his Epistle to the Corinthians „Of God is made unto us wisdom, and righteousness, and sanctification, and redemption.” 1, Cor. 1, 30 — And now just one concluding remark. As we know that „Except the Lord build the house, they labour in vain that build it, except the Lord keep the city, the watchman waketh but in vain” (Ps. 127, 1) therefore let us not forget to ask Him in our prayers to ever be merciful toward us and enable us to complete the work begun; may He protect all those who labour to erect this school and may He when it is completed watch over it, and lastly provide for its existence by deeply impressing upon the hearts of both tutor and pupil the truth of our text: „The fear of the Lord is the beginning of wisdom.” Amen.

Om Børneopdragelsen.

(Efter Rektor B. C. Rodhe i Sjøteborg).

Det følgende er taget ud af et Foredrag. —

Taleren oplæste 1 Sam. 2, 27 — 30. Denne Beretning har noget Modsvarende ogsaa i denne Tid; thi en slap Børneopdragelse gjør sig mange Steder gjældende. Eli ærede sine Sønner mere end Gud. Dette havde til Følge, at han var blød og eftergivende mod dem. De fik gjøre næsten, hvad de vilde. Enten greb han aldeles ikke ind mod deres onde Væsen eller ogsaa skede det for lent og ligegyldigt, om han nogen Gang gjorde det. Børnene maa ikke blive Herrer over Forældrene; thi da gaar det forskrækkelig ilde. Men Faren for, at det skal gaa den Vej, er stor i denne Tid saa rig paa Selvrædighed og Oprørselement. Den, som forspammer at opfostre sine Børn i Tugt og Dydighed, ærer ikke Gud. Forældrene skal befale og Børne adlyde, ikke omvendt. Om vi ikke fylder vor Plads og handler paa rette Maade i den lille Vraa af Verden, som kaldes Hjemmet, kommer Forbandedelsen til at følge os og vore Børn, aldeles som Forbandedelsen kom over Eli og hans Hus.

Efter denne Indledning gik Taleren ind paa det egentlige Emne:

Alvor i Kjærligheden og Kjærlighed i Alvorret.

Dette er Grundlaget i al Børneopdragelse. Ikke bare Alvor og Strengbed. Det forherder. Ikke bare Kjærlighed og Overberøelse. Det avler Slaphed og Selvrædighed. Nei: Alvor i Kjærligheden og Kjærlighed i Alvoret — Lov og Evangelium bør følges ad. Om ikke Opdrageren formaar at lægge dette i Opdragelsen, taber han snart sin Tillid, hvilken dog er Nummer 1 i Opdragelsen; thi hvor Tilliden fattes, der savnes Lovedsforudsætningen for en god og lykkelig Opdragelse. En Fader og Moder uden Tillid er lig en Taler uden Tillid. Alt hvad han siger, løber langs Væler og Vjelker oppi Taget. Det rører ikke Hjertet.

For at vække styrke og vedligeholde denne Tillid mellem Børn og Forældre, fremsatte og anbefalede Taleren 10

Punkter eller Regler, som faldt ham ind, da han forberedte sig til at tale over det foreliggende Emne.

1. Vis altid Deltagelse i Barnets Glæde og Sorg

Skjønt Barnet jo naturligen har smaa Ting baade at fryde sig og sørge over, bør vi dog vise Interesse; thi kom dog ihu: deres Smaating er for dem lige vigtige og til deres Hjertes gaende, som større Sager for os ældre. Lad dem tale ud sin Glæde og sukke ud sin Sorg, selv om du synes, det er bare en Bagatel. Sig ikke: Det bryder jeg mig ikke om. Thi da sukker du til Barnets Hjerte. Har du ikke Tid for Dødblikket, saa sig: om en Stund skal vi tales ved. Hvis Børnene finder et deltagende Hjerte hos dig, skal de klynge sig fast som Slyngevefster om Stammen. Hvis vi interesserer os for deres mindre Sager, skal de siden meddele os det, som er store og vigtigere. De faar Trang til at meddele sig, og denne Trang er en lykkelig Forudsætning for mange Velsignelser, medens derimod Indesluttethed gjør dem fremmed for dig. Derfor: Vis altid Deltagelse for Barnet.

2. Tal altid fuld Sandhed for Børn.

Hy aldrig. Vognen er et forgiftet Sverd, som afskærer al Tillid og Fortrolighed mellem Børn og Forældre, samt indgyder Børnene Kristelser til Vogn. Skræm aldrig Børnene med saadant, som ikke findes f. Ex. „Bussemænd“, thi det medfører en tvilende Frygt, hvoraf mangen en vaagner op til al tvile paa alt. Naar dem aldrig til at gaa April Om du i alt er sandfærdig og retfærdig mod Børnene, skal Børnene være det mod dig; thi som man raaber i Skoven, faar man Svar. Taleren havde havt 6 egne og 2 Fosterbørn; men ingen af disse 8 Børn havde, det Taleren vidste, sagt ham nogen Umandhed.

3. Hold ubrødelig dine Løfter og Trusler saavidt muligt.

Nov ikke Barnet noget, som du ei tænker og vil holde. Men har du lovet det noget, det være Belønning eller Straf, saa hold, — hvad du end gjør, saa hold det! Ulykkelig er du, om du ikke holder det. Barnet lærer at ringeagte, ja rent ud foragte sine Forældre, naar disse lover og lover, men sjelden eller aldrig holder, hvad de lover.

4. Svar altid Barnet oprigtig og saa klart og bestemt som muligt, naar det spørger dig om noget.

5. Hvad Du kan, og hvad Du finder være godt at meddele Barnet, saa gjør det.

Naar Børnene bliver 4 — 5 Aar, vaagner mange Spørgsmaal hos dem. Mange Spørgsmaal synes latterlige. Men kom ihu, at det er et Barn, som spørger. Svar venligt. Har du ikke Tid straks, saa sig: ikveld eller imorgen eller paa Søndag, naar jeg faar Tid, skal jeg fortælle dette for dig. Tag din lille Anders eller Bergitte paa dit Knæ, tal fortroligt og svar paa Barnets Spørgsmaal. Taleren var saa lykkelig at nyde Undervisning til Konfirmation af Domprovesten P. Wieselgren.

Denne havde en gammel kjær Bibel, som han fik i Arv efter sin Bedstefar, og hvori den Gamle havde undervist ham i de spæde Aar. — Den gamle Domprovst talde endnu i sin Alderdom med Nørelse om disse sine første Bibelstudier paa sin Bedstefaders Knæ og i hans gamle Bibel. Denne Un-

dervisning havde baaret Frugt for hele Livet, og Mindet om disse Stunder lyfte som klare Stjerner. Fader, Moder! For dine Børn i fortrolige Samtaler ind paa Bibelens rige Felt. Det er en Sæd, som skal bære Frugt.

6. Aabenbar aldrig betroede Hemmeligheder; latterligjør ikke Barnets Feil og Naragtigheder for andre.

Har Barnet bekendt eller omtalt noget i Fortrolighed, saa ti stille dermed som Muren; thi ellers blir Barnet sly og mistænksom mod dig. Søg altid at bevare Barnets Trosfælle; thi med den forsvinder ogsaa meget andet godt. Lat-terliggjør aldrig Barnet for dets Eftende eller for fremmede. Benyt ikke Trosstraffe. De er fordømmelige. Tal ellers godt om Barnet for andre i deres Hærbærelse. Dette er en uforanderlig Regel.

(Sluttes.)

Vor Missionsgjerning.

Det er Skik og Brug at have Daggjør ved Nytaar, saa man kan se, hvordan Stillingen er. Det vil nu ogsaa vi gjøre paa vor Missionsmark her ved Kysten. — Vi begynder da med Montana, hvor Udfigterne for vort Arbeide er særdeles lovende. Pastor N. Voe har nu arbeidet der i over 2 Aar og udrettet store Ting. Helena har faaet en stor, vakker Kirke paa Hjørnet af Idaho & 12te Gade. Great Falls har sikret sig Kirkelotter og Penge nok til Opførelsen af en smuk Kirke og faaet en dygtig Prest i J. Mulsifer. I Sand Coulee og paa flere andre Steder er stiftet Menigheder. — I Idaho har Pastor Christensen faaet 2 nye Kirker, og Gjærningen gaar fremad trindt om. Pastor Christensen er en særdeles dygtig og alvorlig Mand, som har været hele vor Mission til stor Hjælp. Hans Menigheder har ogsaa støttet ham og vor Sag efter bedste Evne.

I Washington er skeet stor Fremgang i det sidste Aar. Her var Pastor Jørgensen i Stanwood alene paa det udstrakte Felt, nu har han 5 Medarbeidere: Pastor Tønneson i Rockford, Pastorerne Sperati og Foss i Fairhaven og Omegn og Carl Hoel i Seattle, samt Langseth i Tacoma; desuden har Moses og Dolven reist rundt i Clallam Co.

Sperati og Foss arbejder i broderlig Forening i den nordre Del af Staten, hvor de har ca 20 Prækepladse.

Vi kan nævne Old Whatcom og Fairhaven, hvor Kirketomter er sikrede, end videre Anacortes og Kicking. — Pastor Jørgensen har virket med sedvanlig Energi. — En af hans Menighedslemmer John Brue har faaet Kirketomt i Everett eller Port Gardner.

Pastor Hoel i Seattle er nylig kommen, men alligevel gjort stor Fremgang baade i og ved Seattle. — I Tacoma er bygget en hyggelig liden Kirke, og aller tegner godt til. Menigheden er vel ikke stor, men viser stor Iver og Opførelse, og da er Fremtiden vis.

Pastor og Formand Harstad har i Forening med vort Samfunds bedste Mænd grundet The Pacific Lutheran University ved Tacoma og allerede lagt en solid Grundvold

og sikret Skolens Opførelse. Kun en troende og taknemmelig Efterfølg vil kunne paafskjønne, hvad han og vore Troesbrødre i Osten har gjort for Vestkysten ved Opførelsen af denne Skole. — Men Pastor Harstad har ogsaa røgtet sine Pligter som Formand og reist over hele Missionsmarken. — I Astoria, Oregon, har Pastor Levorson afløst Pastor Hove, som fik og modtog Kalb til Decorah. Pastor Levorson er en alvorlig, særdeles grundig ung Sjælesørger, hvorfor hans Arbeide i Astoria vil bære Frugt. Kirketomt var sikret før hans Ankomst, og det er vel blot et Tidsspørgsmaal, naar Menigheden der vil bygge Kirke. Menigheden har ogsaa givet vort Lutheran University en glædelig Hjælp, som Venner af sand Oplysning bør være taknemmelig for. —

I Portland har man efter Hoves Afreise været uden fast Betjening, men vi har der nogle trofaste Venner, som inderlig ønsker sin egen Prest, og vi har store Forhaabninger til Portland. Der er Sædejord nok.

California har i dette Aar faaet 2 nye Arbeidere, nemlig Pastor Johansen i Fresno og Past. Møhl i San Luis Obispo med tilliggende Menigheder og Prædikepladse. Begge disse danske Troesbrødre har faaet en særdeles lovende Modtagelse.

Pastor Grønsberg i San Francisco og Pastor Dietrichson i Dakland kan jetilbage paa over 10 Aars Arbeide. De staar nu med Hr. Krull fra San Francisco i Spidsen for Missionen her ved Kysten og i direkte Forbindelse med Missionskomiteerne i Osten, og vi ønsker dem alt Held i den hellige Sag.

Gud give os „et glædeligt Aar“, saa Ordets Sæd kan bære Frugt i sin Tid.

P. L.

Hvortil anvender du dine Penger?

Ogsaa dette Spørgsmaal maa hvert fornuftigt og især hvert kristeligt Menneske forelægge sig selv, thi han ved, at han engang skal aflægge Regnskab endog for hvert Ord, som han har talt.

Det kan neppe være ret slet ikke at bruge sine Penger. Møl og Rust vil fordærve dem, og Tyve gjenembrøde og stjæle dem. Saa styg Tyrann og slem Herre, som Mammon er mod dem, som hange sit Hjerte ved den, saa hjælpeløs og afmægtig er den ligeoverfor Møl og Rust, Tyve og Røvere.

En Kristen er en Herre ogsaa over Penge og Gods. Han styrer disse Ting saa, at de maa virkelig gavne ham, bygge Guds Kirke og tjene Gud.

Israels Børn ofrede endog under Vandringen i den arabiske Ørken sine Smykker og Kostbarheder til Tabarnalets Udstyr. Salomo indviede uhyre Rigdomme til Templets og Gudstjenestens Forherligelse. Ogsaa Børnene frembragte i den gamle Pagt sine Dringer, eller rettere, Forældrene frembragte dem for Børnene.

Gid vor Ungdom og vore Børn vilde øve sig i at bruge sin Fortjeneste og alle andre Guds gode Gaver saaledes, at hans Navn kunde prises og de selv høste sand Velsignelse!

H.

Marxsmødet

i Pac. Luth. Univ. Assn. holdtes den anden Onsdag i December i Tacoma.

Mødet begyndte med Bøn af Formanden.

Tilstede var Pastor Harstad, C. Hordnes, D. G. Storaasli og Pastor Langseth. — J. Larsen fra Mayville, N. Dak. og Pastor Welo fra Hankton, S. Dak. optoges som Medlemmer af Corporationen og indtog Sæde. — Derefter skredes til Valg af Trustees og Embedsmænd for det kommende Aar.

Til Trustees valgtes: B. Harstad i 4 Aar, C. Hordnes i 3, J. Larsen 1, P. Langseth 2 og D. G. Storaasli i 5 Aar. — Funktionstiden afgjordes ved Lodtrækning. —

Til Embedsmænd gjenvalgtes de gamle:

til Formand: Pastor B. Harstad

" Vice " : C. Hordnes

" Kassierer: D. G. Storaasli

" Secretær: Pastor P. Langseth.

Pastor Welo holdt en opmuntrende Tale under Mødet og betonedede denne Skoles store Betydning for Kirken og vort Folk. Han vilde nu gaa tilbage igjen og lovede at arbejde for Sagen efter bedste Evne, og vi ved, at Pastor Welo kan gjøre en god Del.

Det er min Mand.

Den fromme Prædikant Ludwig Hofacker (+1828) var meget ihjel og døde i en tidlig Alder.

I sin sidste Vilje kastede han et Blik paa Jerseren med Tornekronen og sagde:

"Det er min Mand! Vidste jeg ikke for sikkert, at hans Kjærlighed til os er uendelig, saa maatte jeg forsaage. Blot paa ham forlader jeg mig, og hinsides vil jeg knalende nærme mig ham."

Kirkeindvielse og Høstfest.

"Herren har gjort store Ting imod os, derfor ere vi glade." Saaledes udbroød Israels gamle Dage midt under al sin Trængsel og Gjenordighed i Udlandigheden. Disse Ord har Guds Menighed til alle Tider gjort til sine, ihukommende med taknemmeligt Hjerter Guds store Naadesbevisninger mod den. Og ikke mindst har vi danske Lutheranere her i det fjerne Emdvesten i Omegnen af Fresno, Cal., al Grund til at udbryde: "Herren har gjort store Ting imod os, derfor ere vi glade."

En særlig Glædes- og Festsdag var det for os paa Takfjelsesdagen, den 26. Novbr. sidstleden, da Vor Frelser dansk luth. Menighed hersteds fik sin i Sommer erhvervede Kirke indviet samtidig med at den fejrede Høstfest. Glæden forhøiedes ogsaa derved, at alle fire Præster af vort Samfund i California — Dietrichson, Grønsberg, Møhl og undertegnede — kunde være tilstede og tage aktiv Del i Høstfesten. Indvielsestalen holdtes af Past. Grønsberg over Ps. 65, 2 — 8. Efter at have lagt Forsamlingen alvorlig paa Hjerte baade hvad der er et Guds hus's rette Diemed og Vigtigheden

af at en Menighed bruger sit Guds hus i det rette Diemed, erklærede han Kirken med dens Prædikestol, Døbefont og Alterkar indviet i den treenige Guds Navn. Alle Præsterne deltog i Oplæsningen af de forordnede Skriftaffnit. Past. Møhl holdt Provstetalen.

Efter Formiddagsgudstjenesten samledes hele Forsamlingen i en i Nærheden af Kirken beliggende Sal, der velvillig var blevet os overladt til Afbenyttelse. Her blev alle bespiste ved rigelig dækkede Borde, og et Par Timer tilbragtes med hyggelig Samtale. Om Eftermiddagen samledes man atter i Kirken til Høstfestprædiken — der holdtes af Past. Møhl og lyttedes til med Opmerksomhed. Han talte over Mark. 8, 1 — 9. om den underbare Bepisning af de 4000 i Ortenen.

Menigheden her blev stiftet for over 12 Aar siden af nogle faa danske Familier under Ledelse af Past. L. Carlsen, der betjente den, saalænge han var Præst her paa Kysten. Siden har den været betjent af Past. J. L. P. Dietrichson, ligeindtil sidste Sommer, da undertegnede paa dens Kalb overtog Betjeningen.

Kirken, der oprindeligt var bygget som en Union church, blev sidste Sommer salbudt med Inventarium, Klokke og Orgel samt Totten (100 x 150 Fod) hvorpaa den staar for 700 Dollars. Og da den netop var saare passende for Menighedens Behov, baade hvad Størrelse og Beliggenhed angaar, saa turde den ikke lade den gode Anledning til at faa sig et Guds hus paa saa rimelige Vilkaar gaa ubenyttet hen. Kirken er en "Frame"-Bygning, 28 x 48 Fod med Taarn og et lille Kor med Alter og Altering. Nogle af Menighedens Venner har anskaffet et smukt "Set" Alterkar samt Tæbeskaal og Alterklæde af Fløiel med Guldfrynser og Kors, der altsammen var jirlig ordnet til Høstfesten. Ligeledes havde velvillige Hænder smykket Kirken med Palmeblade, Blomster og Krands af Ewiggrønt, hvorpaa denne Egn jo er saa rig.

Maa da Kirken blive ret flittig benyttet af Menigheden og Landsmænd her i det Diemed, hvortil den er bestemt og indviet: til sand aandelig Velsignelse for mange dyrefjælte Sjæle, men først og fremst til hans Vre og Forherligelse, i hvis Navn den er indviet. Det ske for Jesu Skyld!

Fresno, Cal., 3. Dec. 1891.

J. Johansen.

En Juleaften.

Den hellige julefest var nær, og Dr. Luther sad ved bordet og grundede paa sin juleprædiken. Hans troende tanker havde fordybet sig i den hemmelighed, at Gud blev menneske. Da gik døren op; fru Ræthe, hans hustru, saa ind og raabte med ærgerlig stemme:

"Hr. doktoren sidder og hverken hører eller merker, at Hans græder i vuggen og skriger, saa en sten maatte forbarme sig. Jeg og pigerne maa jo stege idag til den hjære fest; derfor kunde vel doktoren engang gaa fra studerbordet til vuggen og synge det stakkels barn i søvn." Med roligt og freidigt ansigt, med hjertet fuldt af hellige tanker over det lille Kristusbarn, englene og de himmelske hærskarer stod doktoren op,

satte sig ved sin lille guts bugge og vilde synge en buggefang; men buggens takt stemte ham til en ny melodi, og til denne spøjede sig nye ord; fra hans læber lød der:

Fra himlen høit jeg kommer her,
ny tidend haade god og kjær,
godt budskab bær jeg eder til,
derom det er jeg synge vil.

o. s. v.

Senere skrev Luther op den nye sang og sang den til Bithar for sin hustru til nytår; derfor slutter det sidste vers:

Nu Gud ske lov, for nyt er håndt,
Nu Gud ske lov, sin Søn har sendt!
Nu glæden gennem Himlen gaar,
Guds engle synge os godt aar.

Hvad er Pietismen?

(Af Seminariebestyrer N. Lars ved P. R.)

Den trostefulde lære om retfærdiggjørelsen af troen alene uden lovens gjerninger blev ved Reformationen bragt til fuld klarhed og indsat paa sin rette hædersplads i den kristelige troeslære. — Men denne trostefulde sandhed misforstaaes og misbruges, naar man tilegner sig trosten deraf paa en løs og overfladisk maade midt i sin ubodfærdighed, ved overspringelsen altsaa af det, som er retfærdiggjørelsens nødvendige forudsætning. —

Saadan misbrug af retfærdiggjørelseslæren var det pietismen vilde hindre. —

Den fremhævede derfor sterkt, at den retfærdiggjørende tro maa være sand og levende, og at en saadan kun kan opkomme i vor syndejammersfølelse. Pietismen fremhævede og lagde al vægten paa retfærdiggjørelsens betingelse: at en sand anger, et dybt alvor, en inderlig længsel efter Guds naade maa gaa iforveien. Derimod traadte retfærdiggjørelsen selv i baggrunden; man turde næsten ikke tale om Guds frie naade i Kristus; thi man var saa bange for, at sjælene skulde tage en falsk rost deraf og saaledes nedhyses i syndesikkerhed.

Men naar betingelsen for retfærdiggjørelsen paa en ensidig maade saaledes fremhæves, naar sjælene altsaa atter og atter opfordres til at prøve, om man virkelig er bodfærdig og troende, og man blev staaende herved, saa kommer man let at lægge sit eget hjertes følelse og rørelse til grund for sit haab om, at man faar naade hos Gud. —

Det retfærdiggjørende lægges da idetmindste for en del i vor egen anger og tro istedenfor i Kristi retfærdiggjørende for-tjeneste alene, og følgen bliver, at hjertet aldrig kommer til nogen ret fred med Gud; thi ved vor egen anger og tro er der altid saa uendelig mange mangler, at vi ikke kan beroliges, dersom grunden til vort saligheds haab skulde ligge her.

Det er godt og nødvendigt at ransage sit eget hjerte og prøve, om der er fuldt alvor og oprigtighed med os i vort forhold til Gud; men vi maa ikke blive staaende herved, som pietismen er tilbøielig til. Først blikket indad i vort eget Hjerte,

og saa hen til korset paa Golgatha, og kun det sidste giver fred.

Ikke for at forstyrre sin fred, ikke for at forblive i den trykkende syndefølelse skal den troende skue ind i sit eget hjerte og ransage og prøve sig selv, men kun for at komme til en stedse inderligere, fuldere og sandere tilegnelse af Kristus og frelsen i ham. —

Naar al vægten lægges paa boden eller paa betingelsen for frelsen, saa vil man ogsaa blive tilbøielig til at kræve, at boden og alvorret skal høre sig paa en voldsom og iøjensaldende maade, thi kun da synes man, at man kan troste sig ved (og det er jo her pietismen søger trosten for en del idetmindste), at man er bodfærdig. —

Pietismen fordrer derfor gjerne af alle en meget stærk grad af syndserkjendelse og en for alle lige bodskamp, idet den miskjender forskjellen i de enkelte menneskers sind, karakter, livsførelse o. s. v. hvilken forskjel gjør, at nogles omvendelse kan gaa for sig gennem en sterk bodskamp, men andres paa en stille og mere umerkkelig maade uden voldsomme sindsrystelser.

Idet retfærdiggjørelsen i pietismens livsbetragtning træder tilbage, idet den (pietismen) for meget ser hen til sig selv og for lidet til Kristus, saa kommer helliggjørelsen let til ikke at udspringe af den rette kilde, nemlig af troen paa syndernes forladelse, af den taknemmelige gjentjærlighed til Kristus, hvormod den mere bliver en frugt af Guds ords fordringer: den bliver lovmæssig. —

Det gode gøres, fordi Gud vil det, og fordi man maa gøre det for at faa fred for deri at have et sikkert kjendeteegn paa, at man er en sand troende. —

Ubevidst kommer man til at stole som paa sin anger saaledes ogsaa paa sin selvfornegtelse, sin verdensforagelse, sit arbejde for Guds Rige.

Derfor bliver der ogsaa en rastløs uro i pietistens stræben efter helliggjørelse. Der maa idelig noget gøres, medmindre synes man ikke, at man kan faa fred. —

Ogsaa fra den side betragtet kommer man til samm resultat, at pietismen, fordi den fortaber sig for meget i selvbeskuelse, vanskelig kommer til ret frimodighed, hvile og fred i Gud. —

Da den oprigtig søgende sjæl af den pietistiske retning ser mere paa sig selv og sin egen synd end paa Kristus og den uforskyldte frelse i ham, med andre ord: da den i mere eller mindre grad staar under loven, bliver der saa let noget lovmæssigt ved hele hans livsopfatning. Kristenlivet kommer ikke til at udvikle sig frit indenfra, fra troen paa syndernes forladelse og den deraf kommende kærligheds fri drift.

I stedet derfor bliver man tilbøielig til at opstille love og regler for alle ogsaa med hensyn til saadanne ting, der Gud har givet os frihed, idet de i sig selv hverken er gode eller onde. Pietismen forkaster det, man kalder **middelting**, som syndige og tror, at man maa holde sig fra slikt, dersom man vil være en sand kristen. — Den enten bent ud fordømmer eller mangler dog sans og interesse for videnskab, kunst, literatur, selskabsliv, forskjellige for menneskene naturlige og i sig selv uskyldige glæder — med et ord altsaa: for det naturlige menneskeliv. —

Den anser det for urigtigt for en kristen at befatte sig med slike ting, fordi de saa ofte misbruges af verden. —

At kristendommen er det ene nødvendige opfatter den saaledes, at omsorgen for sjælens frelse og salighed egentlig maa være menneskenes eneste aandelige arbejde. Den er saa optaget med den 2den og 3de troes Artikel, at den overser eller dog ikke har det rette syn for den 1ste, for Guds gjerninger og gaver ved skabelsen, for, at „al Guds gave er god og intet at foragte, som annaumes med taksigelse.“ —

Den kristne skal nok „ikke stikke sig lige med denne verden“; men det vil ikke sige, at han skal gaa ud af verden og det, som hører verden til; men at han skal vogte sig for verdens siud og maade at tænke paa og den syndige misbrug af Guds gaver, idet alt jordisk stilles i det rette tjenesteforhold til det, som er det „ene fornødne“: livet i Gud. —

Verden i Betydningen af de udbortes ting i verden skal man ikke sly; men de skal foræbles og helliges ved „Guds ord og bøn“.

Daabens Mytke.

Dronning Kleopatra havde indbudt den romerske hærfører Antonius til et kosteligt gjestebud og satte intet andet end en liden ske med eddike. Men deri havde hun sænket ned og opløst en liden perle, som var værd to og en halv tønde guld.

Saaledes er for øiet daabens vand intet andet end „slet og ret vand“; men Gud har ved ordet sænket alle himmelens skatte ned deri og forvandlet alle dets draaber til usfatterlige perler.

* * *

En gammel mand, der i sit liv havde erfaret megen lykke, fortalte i et Selskab om sit store held. Man spurgte ham da, hvilken dag han regnede for den lykkeligste i sit liv. „Jungen anden“, svarede han, „end den, som ogsaa var eders lykkeligste, nemlig min daabsdag.“

* * *

Luther spurgte engang sin hustru: „Tror du ogsaa, at du er hellig?“ Hun forundrede sig og sagde: „Hvorledes kan jeg være hellig? Jeg er dog en stor synderinde.“

Derpaa sagde Dr. Martin:

„Se blot den pavelige grusomhed, hvorledes den forvender hjerterne, saa at de ikke kan se noget mere end blot den ydre personlige fromhed og hellighed, som et menneske laver for sig selv.“ Og han vendte sig til hende og sagde: „Tror du, at du er døbt og er en kristen, saa maa du ogsaa tro, at du er hellig. Thi den hellige Daab har saadan kraft — ikke, at den ændrer og forvandler synden, ikke, at synden ei er mer forhaanden og mere sølt — men, at den ikke mer for dømmer. Daabens virkning, magt og kraft er saa stor, at den ophæver og borttager alle anfægtelser.“

* * *

Skal I dø, saa holder eder til eders daab, som den fromme pige Blandina, der blev pint til døde. Under alle

pinslerne trøstede hun sig bestandig med: „Jeg er en døbt Kristen.“

* * *

Den feirrige tytte keiser Fredrik Barbarossa døde paa et Korstog i 1190 i Lilleasien. Han vilde bade sig i en flod, men blev revet ind i en strømhvirvel og døde truffet iland.

Kort før sit endeligt havde han erindret sig om sin daab og sagt: Herre Jesus Kristus, du har truffet mig gennem daabens vand; dermed blev jeg indforlivet i dig og ikklædt din fortjeneste til at vorde salig. Nu har du, Herre, ogsaa sænket mig i vandet, hvormed jeg, arme synder, maa dø og tage afsked fra denne verden. Nu, kjære Herre og Gud, hold mig ved pagten, ved den kærlighed og naade, som du ved det første bad, da jeg blev døbt, har sluttet med mig. Jeg skal nu alligevel leve i dig; thi den, som tror og bliver døbt, ham er himmelen skjænket, saa at han ikke bliver fortabt.“

Dette er skjønne tanker. Den Herre Jesus forvare dem ogsaa i vore hjerter! Amen.

Gaader.

I.

Som Billede paa Troløshed
Det første man betragter,
Som Billede paa Trofasthed
Det andet høit man agter.
Det første tidt man kaster bort,
Dog dyrt er tidt det andet!
Det hele er ei hvidt, ei sort,
Men Hys og Skygge blandet.

II.

Det ender, som det har begyndt,
Og det er dig og hver forkyndt,
At hvordan du det vender,
Du selv tilsidst dog med det ender.

Opløsning paa Gaaderne i Nr. 9.

1. Vindring; 2. Skibbrud.

Betalende Subskribenter.

Mrs. Throno Simle: Portland. — Rev. W. P. Kuh: New Lisbon. — Rev. Chr. Møhl: San Luis Obispo. — Prof. Laur. Larsen: Decorah. — Rev. Halvorson: Westby. — Claus Jørgenson: Belgrade. — Rev. E. Dale: Spink. — Rev. Welo: Yankton. — S. H. Hilleboe: Arkdale. — Ole K. Sigstad: Eaton. — Rev. Alfven: Oslo. — Olver C. Thosterud: Henry. — Miss Betsy Sundem: Fairhaven. — Lars K. Brække: Rock Dell. — Lewis Wilson: Oslo. — C. W. Beaver: Kasfon. — Martin Bohson: Moscow.

Tacoma Building & Savings Association

Spare-Bank,

Theaterbygningen Hjørnet af C og 9de Strs.

Åbent daglig fra Kl. 10 til 3.

Lørdag fra Kl. 10 til 1 og 6 til 8 Aften.

Indbetalt Kapital \$100,000.

L. E. Post, President.

E. H. Hatfield, Vice President.

P. V. Caesar, Kasserer.

J. Le. B. Johnson, Assist. Kasserer.

Betaler 6 Procent aarlig Rente paa Spare-Indskud.
Renten krediteres kvartalsvis.

Ward T. Smith Company.

Incorporated April 10th, 1891.

Capital Stock Paid up, \$100,000.

Room 307 California Building,

TACOMA, WASH.

Ward T. Smith Co. eier og sælger alle Lotter rundt Lutheran University. Lotterne sælges endnu for 50, 75 og 100 Dollar pr. Lot, 25 x 100 Fod, Hjørnelotter koster \$25 extra og sælges kun i Forbindelse med de 3 nærmeste Lotter. Betalingsvilkårene er: mindst 10 pr. Ct. Kontant og 5 pr. Ct. hver Maaned eller 25 pr. Ct. Kont., 25 pr. Ct. om 6 Maaneder, 25 pr. Ct. om et Aar og 25 pr. Ct. om 18 Maaneder, — eller 50 pr. Ct. første Maaned og Resten om et Aar eller 18 Maaneder. Er alt betalt inden 6 Maaneder, kræves ingen Rente, ellers er Renten 6 pr. Ct. For fuld kontant Betaling gives 5 pr. Ct. Afslag (Discount) af Kjøbesummen. Recording of Deeds koster \$1.25 for nogle og 1.50 for andre; en Abstract of Title koster \$2. Glem ikke at faa disse vigtige Papirer i Orden.

THE LUTHERAN
UNIVERSITY HERALD

udkommer en Gang om Maaneden og
koster forskudsvis

50 CENTS PR. AAR.

ADRESSE:

"THE LUTHERAN UNIVERSITY HERALD,"

California Building, Room 307,

TACOMA, WASH.

Redaktorer: Past. B. Garstad og Past. P. Langfeth.

* * *
Subskribentsamlere

faar paa 5 betalende Abbonenter den 6te frit.

Send ind straks Penge for en Aargang, 50 Cents.

PIANOS

••• AND •••

ORGANS.

* * * * *

Wholesale and Retail.

* * * * *

LARGE STOCK, NEW STYLES,

LOW PRICES, EASY TERMS.

D. S. JOHNSON.

—NO. 4, THEATRE BUILDING,—

TACOMA.

Skog og Stovler

til billigste Priser og af bedste Sort

hos

S. Olson, 1912 Jefferson Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardless of Cost
sælges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. "Med med
de høie Priser," siger S. Olson. Herald anbefaler paa
det bedste.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second
class matter.